

stad, hvori en meget stor Del af Folket ved private eller offentlige Hensyn er tvungen til at lade sin Ungdom opholde sig stundom i mange Aar, og hvorfra Smitten breder sig med den Exemplets Magt, som Hovedstadens Autoritet giver. Mange Unge rette de alvorligste og mest gribende Klager til Hjemmene over, at de ikke kunne færdes paa Hovedstadens Gader uden at møde disse Fristelser og over, at det er Staten, den offentlige Sædeligheds Bogter, der tillader og tilbels beskytter Tilstedeværelsen af disse Fristelser. Utallige og hjerteskjærende ere de Klager, der fra Hjemmene lyde over, at deres Børn ødelægges paa Sjæl og Legeme af al denne Usædelighed. Med en Driftighed, der røber, at Usædeligheden hverken frygter Myndighedernes Tilsyn eller den offentlige Menings Dom, tager den Literaturen, Pressen og den billedlige Fremstilling i sin Tjeneste. Stedse flere Tilfredsstillelse er fuldt berettiget, ja til Gavn for den Enkelte som for Samfundet. For at forsvare dette Standpunkt bryde de da med Kristendommen, forkaste Sædelighedsloven, ja nægte endog Tilbærelsen af en levende Gud. Tallet af Sædelighedsforbrydelser — endog af den mest oprørende og unaturlige Art — er foruroligende stort. Vi ere fuldt overbeviste om, at Usædelighed er den Synd, der mere end nogen anden opløser, nedbrøder og undergraver den Enkeltes, Hjemmenes og Samfundets Livskraft, og at den — saaledes som den nu faar Lov til at brede sig, autoriseret eller taalt af Staten — vil blive en bestandig Kræftstade for vort Folk. Vi tro derfor, at det er paa høie Tid, at baade Stat og Kirke, Folk og Menighed enes om at tage indgribende Forholdsregler mod dette frygtelige Onde. Vi tillade os derfor i al Verbødighed at henvende os til den høie Regjering og Rigsdag med følgende indtrængende Begjæring: 1) at den af Loven ordnede offentlige Prostitution skal affattes; 2) at, indtil dette kan ske, de bestaaende Ordninger strengt maa overholdes; 3) at, hvis det skulde vise sig, at den bestaaende Lovgivning ikke er tilstrækkelig til at forebygge usædelige Skrifters og Billeders Udgiwelse og Udbredelse, den stedfindende Mangel da maatte blive afhjulpen."

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Justitsministeren.

24. Fra 590 Beboere af Vimpfjordskysterne om Forbud mod den saakaldte Rajat- og Løgtejagt. (Indbragt den 25de Januar 1888 af Folkethingsmanden for Aalborg Amts 1ste Valgkreds, Lutcin).

Andragerne gjøre opmærksom paa, at der i de sidste Aar i Vimpfjorden er ved Hjælp af smaa Baade med Skydeffærme om Dagen og med Løgte om Natten blevet drevet en saadan Rovjagt, at der om saa Aar ikke vil findes Spor tilbage af de Masser af Svaner, Vnder og Gjæs, som tidligere fandtes i Fjorden, naar der ikke træffes Foranstaltninger derimod. De mene ogsaa, at fra et rent dyrevenligt Standpunkt burde en Jagtmethode forbydes, hvorved en Mængde Dyr stamfjædes og pines, uden at komme Andre end Kragen og Røven til Gode, naar de, forjultne og udmagrede, af Træthed tvinges til at søge Ly ved Strandbredderne, stundom Mile borte fra det Sted, hvor de faaredes. De andrage derfor om, at man ved den forestaaende Revision af Jagtloven vil være opmærksom paa dette Forhold og beskytte Strandvildtet, for at det ikke ved enkelte Rovjægeres Begjærlighed skal blive fuldstændig udryddet, og de mene, at dette bedst vil opnaas ved et ligefremt Forbud mod al Brug af Baad med Skydeffærm og Løgtejagt i Forbindelse med høie Bøder for Overtrædelsen, da denne Jagt, saa længe der findes Vildt, er saa lønnende og saa vanskelig at kontrollere, at Nytten af et Forbud ellers let vil blive illusorisk.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministeren.

25. Fra 167 Beboere i Rjøbenhavn og Solbæk Amts 5te Valgkreds om en vedvarende nordisk Voldgiftstraktat. (Indbragt den 1ste Februar 1888 af Folkethingsmanden for Standerborg Amts 1ste Valgkreds, Bajer).

Andragendet er enslydende med det under Nr. 7. anførte.

Udvalget gjør ingen Indstilling.